

Sygn. akt **II AKa 29/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak SA Andrzej Wiśniewski
Protokolant:	sekr. sądowy Emilia Biegańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2013 r. sprawy

A. M.

oskarżonej z art. 148 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 26 listopada 2012 r., sygn. akt II K 84/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonej za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. Z. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Andrzej Wiśniewski Bogumiła Metecka-Draus Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 26 listopada 2012 r., sygn. akt II K 84/12 uznano A. M. winną tego, że w dniu 21 stycznia 2012 roku w N. gm. K., woj. (...), działając

w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia urodzonej w dniu (...) żywej córki, umieściła ją po urodzeniu w plastikowym worku, który szczelnie zamknęła i włożyła do torby podróżnej, którą następnie schowała w szafie, co doprowadziło do zatrzymania wymiany gazowej w płucach i zgonu noworodka

w mechanizmie niewydolności oddechowo-krażeniowej, tj. popełnienia czyny z art. 148 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. i wymierzył jej karę 14 lat pozbawienia wolności na poczet której z mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył jej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 27 stycznia 2012 r. do 26 listopada 2012 r.

Nadto Sąd, na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe jak w wykazie dowodów na karcie 219 do 223 nakazał zwrócić G. K.. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. K. L. kwotę 1254,60zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote i sześćdziesiąt groszy), w tym podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę wykonaną z urzędu oraz zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych, w tym opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej zarzucając wydanemu rozstrzygnięciu rażąco niewspółmierność kary 14 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej A. M..

W oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonej A. M..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Wprawdzie ustalenia faktyczne nie są w apelacji kwestionowane, to jednak stwierdzić należy, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,

a także lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd rozstrzygający

w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie, a zgromadzone dowody poddał pełnej i wszechstronnej ocenie, zgodnie z regułami zakreślonymi art. 7 k.p.k., wyciągając z nich trafne wnioski w zakresie sprawstwa i winy oskarżonej.

Odnosząc się do zarzutu apelacji – rażąco niewspółmierności kary w sensie surowości, stwierdzić należy, iż w realiach rozpoznawanej sprawy jawił się on jako zupełnie bezzasadny. Wskazując bowiem na „ułomności” osobowości oskarżonej, wynikające z treści sporządzonych opinii psychologicznej i psychiatrycznej, apelujący pominął, że treści sporządzonych dla potrzeb postępowania opinii, zarówno psychologicznych, jak i psychiatrycznej, stanowiły przedmiot szerokich rozważań Sądu Okręgowego pomieszczonych na stronie 13-16 pisemnych motywów, gdzie Sąd ten wskazał na opinię biegłej A. I., według której oskarżona zna normy

i zasady funkcjonowania społecznego, a poziom jej intelektu pozwala na prawidłowe ich rozumienie i przestrzeganie. Podobnie jako mieszczący się w granicach normy, intelekt oskarżonej ocenili biegli psychiatrzy. Lektura uzasadnienia skarżonego orzeczenia jednoznacznie wskazuje, że Sąd pierwszej instancji drobiazgowo analizując okoliczności czynu – jego przygotowanie poprzez najpierw ukrywanie ciąży, później przedstawianie jako występującej w fazie początkowej (3 miesiące), po czym

po urodzeniu zdolnego do życia dziecka, zapakowanie go do torby, uprzednio umieszczonego w zamkniętym worku plastikowym i ukrycie w szafie, a następnie posprzątanie mieszkania i poinformowanie konkubenta o poronieniu – wyprowadził jedynie słuszny wniosek, że działanie oskarżonej było zborne, wcześniej zaplanowane, konsekwentne w wykonaniu wcześniej założonego celu: pozbawieniu życia nowonarodzonej córki. Słusznie też Sąd meriti zwrócił uwagę na wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonej, bowiem nie wymagające żadnego dowodzenia, jest to, że pozbawienie życia bezbronного dziecka i działanie w tym zakresie w zamiarze bezpośrednim, jest postąpieniem zaprzeczającym także prawom natury, które wymaga zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości. Po przeanalizowaniu opinii biegłych psychologa i psychiatrów, Sąd orzekający zasadnie odrzucił możliwość zakwalifikowania działania oskarżonej A. M. w stanie silnego wzburzenia bądź w płaszczyźnie przepisu art. 149 k.k., nie tracąc

z pola widzenia okoliczności, iż oskarżona wraz z dwojgiem dzieci była na utrzymaniu konkubenta, który wspierał ją nie tylko finansowo, ale także w wychowywaniu dzieci

i cieszył się na kolejne dziecko, oczekując, że urodzi się córka. Rozstrzygając w zakresie kary, Sąd orzekający uwzględnił na korzyść oskarżonej istniejące

w sprawie okoliczności łagodzące, jak dotychczasowy ustabilizowany tryb życia, niekaralność oraz wyrażony żal. Zestawiając okoliczności i charakter czynu przypisanego oskarżonej oraz stopień zawinienia należy stwierdzić, iż wymierzona oskarżonej kara 14 lat pozbawienia wolności jest karą właściwie ukształtowaną z punktu widzenia dyrektyw wymienionych w art. 53 k.k., jak również, spełnia cele kary a w szczególności, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i poczucia sprawiedliwości. W żadnym zatem razie nie może być uznana za nadmiernie surową i to w stopniu na tyle rażącym, by wymagała złagodzenia. Ujawnione w sprawie okoliczności wskazują na to, iż oskarżona nie chciała dziecka, jednakże fakt ten w żaden sposób nie może usprawiedliwiać jej czynu. Istnieje bowiem wiele możliwości jak pozostawienie dziecka w szpitalu, oddanie do adopcji, czy pozostawienie w tzw. oknie życia, które umożliwiały oskarżonej wybrnięcie z sytuacji, której jak wskazuje niniejsza sprawa, nie była w stanie zaakceptować. Zabójstwo, żyjącego kilka godzin, zdrowego noworodka przez matkę musi budzić odrazę i w konsekwencji spotkać się ze zdecydowaną reakcją i za taką należało uznać wymierzoną w pierwszej instancji, karę pozbawienia wolności. Długotrwała izolacja powinna skłonić A. M. do refleksji i przemyślenia swojego postępowania, a stosowane oddziaływania resocjalizacyjne w okresie odbywania kary winny wpłynąć na nią wychowawczo.

Oskarżona odbywa długotrwałą karę pozbawienia wolności zatem uzasadnione było zwolnienie jej od ponoszenia kosztów sądowych w całości (art. 624 § 1 k.p.k. i 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.). Z uwagi na to, że obrońca oskarżonej pełnił swe czynności z urzędu i nie otrzymał za to wynagrodzenia, zasądzono na jego rzecz wynagrodzenie za obronę oskarżonej w postępowaniu odwoławczym (art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 19 w zw. z § 14 ust. Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r.)